

Arrest

nr. 177 534 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. P. DOCQUIR, die *loco* advocaten D. DELTOUR en L. DEHAENE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Malana, Upper Kurram, Kurram Agency, Pakistan. U zou tot de Turi-stam behoren en een sjiïet zijn. Vanaf 2007 braken allerlei onlusten uit in uw regio. Er werd veel gevochten tussen soennieten en sjiïeten. Later zou ook de Taliban betrokken zijn in het conflict. U zou voor de sjiïtische organisatie, Anjuman-e-Hussania, de gemeenschap geholpen hebben in het conflict. U zou voornamelijk bevoorrading gedaan hebben, vooral voedsel maar ook wapens en munitie, en ook gewonden afgevoerd hebben. Door deze activiteiten zou u in het vizier van de taliban gekomen zijn. Deze zouden u twee dreigbrieven hebben gestuurd om u te

doen stoppen met deze activiteiten. U zou beslist hebben te stoppen met uw activiteiten en uw land te verlaten.

In januari 2014 zou u een eerste maal uw land verlaten hebben. U zou illegaal naar Iran gereisd zijn, waar u de eerste twee tot drie maanden gevangen zou zijn gehouden door uw smokkelaar. Na het betalen van een som geld zou u vrijgelaten zijn en nog zeven tot acht maanden in Iran verbleven hebben. U zou er enkele maanden gewerkt hebben, maar niet betaald zijn. U wilde echter naar Europa verder reizen, maar zou bij uw eerste poging daartoe betrapt zijn. Gezien u daarbij zou hebben aangegeven dat u Afghaan was, zou men u naar Herat, Afghanistan hebben gestuurd. Van daaruit zou u terug gereisd zijn naar Parachinar (Kurram, Pakistan), waar u in januari 2015 terug zou zijn aangekomen. U zou er enkele maanden verbleven hebben en in deze periode naar Peshawar zijn gereisd om een visum voor Iran te verkrijgen.

Op 2 mei 2015 zou u Pakistan opnieuw verlaten hebben. U zou op legale wijze, met uw eigen paspoort naar Iran gevlogen zijn, waar u enkele dagen verbleven zou hebben. Van daaruit zou u, over Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk verder naar België gereisd zijn waar u op 1 juli 2015 aankwam en de volgende dag een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboortekte, een 'police clearance certificate', een 'school leaving certificate', een brief van Anjuman-e-Hussania, twee medische documenten over uw broer, enkele krantenartikels, prints van twee foto's en twee kopies ivm de tracking van uw paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Kurram Agency, Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot mei 2015 in Malana, Kurram verbleven heeft. Er dient daarentegen vastgesteld te worden dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert.

Er werd immers vooreerst vastgesteld u doorheen uw asielprocedure uiteenlopende verklaringen liet optekenen over uw recent verblijf in Kurram, Pakistan. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u tot mei 2015 onafgebroken in Kurram, Pakistan verbleef. U beweerde daarnaast ook dat uw vertrek in deze

periode de eerste keer ooit was dat u Pakistan verliet. U zou ook nooit eerder in Iran geweest zijn dan bij uw passage in die periode, onderweg naar Europa (zie gehoorverslag CGVS1, p.11). U werd door het CGVS geconfronteerd met een foto op uw facebook-pagina (dewelke u overigens eerst trachtte achter te houden), duidelijk genomen in Iran (wat u zelf ook toegaf) en die gepost werd op 22 januari 2014. U werd er dan ook op gewezen dat hieruit duidelijk bleek dat u eerder dan u beweerde in Iran moest geweest zijn. U bleef echter gedurende het gehele eerste gehoor op het CGVS ontkennen dat u in 2014 (of eerder) in Iran zou geweest zijn, hoewel u verschillende keren de mogelijkheid werd geboden het CGVS hierover de waarheid te vertellen (zie CGVS1, pp.3-4, p.8, p.12, pp.24-25). Ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS trachtte u hierin te volharden. Pas na een zoveelste aanmaning van het CGVS gaf u uiteindelijk toch toe dat u in 2014 wel degelijk naar Iran zou gegaan zijn. U verklaarde nu dat u in januari 2014 al uit Pakistan zou vertrokken zijn, illegaal naar Iran gereisd zou zijn, daar enkele maanden verbleven zou hebben en nadien via Afghanistan zou zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS2, p.5). Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw recente verblijf in Pakistan.

Bovendien kan het CGVS ook aan deze beweerde terugkeer naar Pakistan geen enkel geloof hechten. Zo legde u om te beginnen geen enkel begin van bewijs neer van deze beweerde terugkeer. De enkele foto's die u voorlegde geven immers geen enkel uitsluitel over de plaats, het tijdstip noch de omstandigheden waarin deze genomen werden. Verder is het op zich weinig aannemelijk dat u, ondanks de door u aangehaalde problemen, nog zou terugkeren naar uw regio van herkomst. Wat er ook van zij, dat u nu aangeeft dat u bent teruggekeerd, ondermijnt op zich al de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Voorts legde u hierover ook weinig geloofwaardige en opmerkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u dat u aanwezig was bij een operatie van het Pakistaanse leger in uw regio van herkomst, dewelke u plaatste zes tot zeven maanden voor uw (tweede) vertrek uit Pakistan (zie CGVS2, p.18). U werd er op gewezen dat u volgens uw bijgestelde verklaringen bij uw beweerde terugkeer slechts vier tot vijf maanden in Pakistan was en u op dat moment dus onmogelijk ook in Pakistan kon zijn. U kwam echter niet verder dan het louter aanpassen van uw verklaringen, u gaf nu aan dat u vanuit Griekenland van die operatie vernomen zou hebben (zie CGVS2, p.19). Daarnaast liet u ook optekenen dat u in Pakistan zou geweest zijn ten tijde van de moord op Irfani. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie blijkt echter dat hij vermoord werd op 26 november 2014. U werd er op gewezen dat u op dat moment volgens uw nieuwe verklaringen in Iran of Afghanistan moet geweest zijn en dus onmogelijk in Pakistan kon zijn. U had hiervoor geen uitleg (zie CGVS2, p.20).

Verder laat u tot op heden na uw paspoort voor te leggen en legde hierover weinig overtuigende verklaringen af. Nochtans zou uw paspoort een goed bewijsstuk kunnen vormen voor uw bewering tot recent in Kurram Agency gewoond te hebben, of van uw beweerde terugkeer. U liet in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat uw identiteitskaart en paspoort werden afgenomen door de smokkelaar in Iran (zie DVZ Verklaring, pt.26A). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS legde u dan plots uw identiteitskaart neer. U verklaarde uw smokkelaar gecontacteerd te hebben en van hem uw identiteitskaart terug gekregen te hebben (zie CGVS1, pp.16-17). Los van het feit dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw stereotiepe uitleg over het afgeven van uw identiteitsdocumenten, liet u wel na uw paspoort bij deze gelegenheid voor te leggen. Hierop gewezen, verklaarde u dat u uw identiteitskaart aan een eerste smokkelaar zou hebben gegeven, deze dat dan aan een tweede en hij ook uw paspoort had afgenomen (zie CGVS1, p.16). Dat u dan wel uw identiteitskaart van deze smokkelaar zou hebben terug gekregen, maar niet uw paspoort, is helemaal niet aannemelijk. U verklaarde bovendien bij het eerste gehoor op het CGVS dat de tweede smokkelaar Iraniër was (zie CGVS1, p.16), bij het tweede gehoor liet u optekenen dat hij een Koerd was (zie CGVS2, p.10). Daarnaast gaf u bij de DVZ te kennen dat u de naam van uw Afgaanse smokkelaar niet kende (zie DVZ Verklaring, pt.32), op het CGVS wist u deze dan weer plots wel (zie CGVS1, p.4). Verder verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS plots dat u ook eerder over een paspoort beschikt zou hebben. U legde ook dit paspoort evenwel niet voor en had ook hiervoor een weinig aannemelijke uitleg. U gaf immers aan dat dit paspoort vervallen zou zijn en u het daarom zou hebben weggegooid (zie CGVS2, p.4). Voorts beweerde u in 2015 een Iraans visum aangevraagd en verkregen te hebben. Men kan er van uitgaan dat het aanvragen van een visum gepaard gaat met het bijhouden en indienen van een dossier met hierbij bv het aanvraagformulier, een kopie van uw paspoort en andere essentiële documenten. Zulk dossier zou een sterk bewijs van uw reisroute en vooral van uw vertrekdatum kunnen vormen. U verklaarde hier echter niets van te hebben, zelfs geen kopie van uw (nieuwe) paspoort. Ten slotte voegt het CGVS hier volledigheidshalve aan toe dat u bij het tweede

gehoor wel een kopie van uw "passport tracking" afgaf. Hieruit kan echter helemaal niets worden afgeleid met betrekking tot uw effectieve reisweg, noch bewijst het uw beweerde terugkeer naar Pakistan in 2015. Opmerkelijk bovendien is de vaststelling dat dit document geen melding maakt van uw eerder paspoort.

Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw paspoort bestaat dan ook het vermoeden dat u dit belangwekkende document achterwege houdt om de daarin vervatte informatie voor het CGVS te verbergen.

Ook andere elementen wijzen er op dat u niet recent afkomstig bent uit Kurram Agency. Zo lijkt er sterk op dat u hoger opgeleid bent dan u wil aangeven, mogelijk om studies in een derde land te verhullen. U gaf immers uiteenlopende verklaringen over uw opleidingsniveau. Bij de DVZ had u laten optekenen dat u analfabeet was en nooit naar school bent geweest (zie DVZ Verklaring, pt.11), tijdens het eerste gehoor zou u dan weer tot klas 2 of 3 naar school zijn geweest (zie CGVS1, p.11), wat u dan weer wijzigde naar klas 4 of 5 bij uw tweede gehoor op het CGVS (zie CGVS2, p.11). Zeer opmerkelijk in dit verband is dat het facebook-profiel, waarvan u toegaf dat het het uwe is, melding maakt van een studie aan het Government Post Graduate College in Parachinar. U werd hierop gewezen, maar ontkende slechts hier iets mee te maken te hebben, een vriend van u zou uw facebook beheren (zie CGVS1, p.11). Ook werd er vastgesteld dat uw kennis van het Engels uitgebreider was dan u liet doorschijnen. Deze elementen wijzen er dan ook op dat u mogelijks buiten Kurram Agency verder studeerde. Verder bleek u ook niet goed op de hoogte van enkele nochtans belangrijke recente gebeurtenissen in uw regio van herkomst. Zo wist u niet waarom Irfani precies in Islamabad woonde. U gaf aan dat het was omdat zijn kinderen er school liepen (zie CGVS2, pp.19-20). Dat hij begin 2014 verbannen werd uit Kurram in de nasleep van de verkiezingen van 2013 was u blijkbaar ontgaan. Gevraagd naar recente incidenten, kon u weinig vertellen. Dat u, gevraagd naar recente incidenten, de vraag trachtte te ontlopen en aangaf dat "ik weet alles van oude incidenten, als u daarvan wil weten" (zie CGVS1, p.14), versterkt verder het vermoeden dat u uw regio reeds langer had verlaten dan u wil toegeven. Dit vermoeden wordt bovendien verder versterkt door de vaststelling dat u steevast de naam van uw eigen dorp verkeerd uitsprak. U had het steeds over Manala (zie DVZ Verklaring, pt. 5, 10, 12, 17; zie CGVS1, p.7), terwijl deze volgens toegevoegde informatie, alsook volgens de door u zelf voorgelegde documenten, Malana zou moeten zijn. Pas nadat u hierop gewezen werd, opmerkelijk genoeg, gaf u toe dat het eigenlijk Malana is (zie CGVS1, p.18).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen wijst er dan ook op dat u Kurram Agency al een tijdje langer verlaten heeft dan u beweert, alsook dat uw beweerde terugkeer in 2015 niet geloofwaardig is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kurram Agency, FATA kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u tot 2015 in Kurram Agency, FATA heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen toen in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Om te beginnen wordt zoals eerder aangehaald uw vrees voor vervolging reeds in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat u aangeeft te zijn teruggekeerd, dan wel te hebben willen terugkeren, naar uw regio van herkomst.

Verder dient er vastgesteld te worden dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen. U legde immers tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen af over de feiten zelf die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Pakistan, wat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnt.

Zo liet u geen enkel persoonlijk probleem optekenen op de vragenlijst van het CGVS die u bij de DVZ invulde. U verwees er louter en alleen naar de problematische algemene situatie voor de sjiitische minderheid in uw regio van herkomst. Nergens gaf u aan dat u persoonlijke problemen zou hebben gekend (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS haalde u dan weer wel verschillende persoonlijke problemen aan. U gaf nu plots aan dat u twee dreigbrieven van de taliban zou ontvangen hebben omdat u deelgenomen zou hebben aan de strijd tegen hen. U liet ook optekenen dat het net

daarom was dat u besloten had uw regio van herkomst te verlaten (zie CGVS1, pp.21-23). Dat u een dermate belangrijk element uit uw vluchtrelaas zou vergeten vertellen, doet dan ook sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Het CGVS heeft dan ook het gerede vermoeden dat u dit verhaal in de tussentijd heeft opgemaakt, in functie van het document (van de Anjuman-e-Hussania) dat u intussen verkregen heeft.

Verder dient ook gewezen op enkele ernstige inconsistenties in uw verklaringen over deze problemen zelf, alsook in die over uw activiteiten voor de sjiitische gemeenschap, dewelke aan de grondslag van uw problemen zouden liggen.

Zo gaf u tijdens het eerste gehoor op het CGVS aan dat u de twee dreigbrieven ontving 4 en 2 maanden voor uw vertrek uit Pakistan. De taliban zouden daarin gedreigd hebben u te ontvoeren of vermoorden indien u zich niet bij hen zou aanmelden (zie CGVS1, p.22). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gaf u dan weer aan dat u de eerste brief zou ontvangen hebben op 15 februari 2015 (dat u nu dus plots wel duidelijk in de tijd kon plaatsen) en de tweede 1 of 2 maanden later (dat wist u dan weer plots niet meer goed). U verklaarde verder nu ook dat erin zou gestaan hebben dat u met uw activiteiten moest stoppen en het land moest verlaten of zich bij hen voegen. U repte daarbij niet over een mogelijke ontvoering (zie CGVS2, p.14). Dat u ook hierover uiteenlopende verklaringen zou afleggen, doet de geloofwaardigheid ervan verder teniet. U legde deze dreigbrieven overigens niet neer. Bovendien is het in dit verband bijzonder opmerkelijk dat de brief van uw organisatie, de Anjumane- Hussania, melding maakt van verschillende (effectieve) pogingen van de taliban om u te ontvoeren. U zou volgens dit document aan hen kunnen ontkomen zijn. U werd hierop gewezen door het CGVS, maar kwam niet verder dan een loutere ontkenning (zie CGVS2, p.16). Deze vaststelling doet verder ook ernstig twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Hierbij wijst het CGVS reeds op informatie aan uw dossier toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan alle soorten documenten vervalst kunnen worden. Overigens werd dit document pas zeer recent opgesteld, met name in augustus 2015 (na uw beweerde vertrek), en in het Engels, opmerkelijk gezien de lage scholingsgraad in de regio, waardoor de kennis van de geschreven lokale talen al beperkt is, laat staan de kennis van het Engels. Verder zou u zelf het Engels pas onderweg naar België goed zou geleerd hebben, waardoor het gesolliciteerde karakter van dit document nog verder benadrukt wordt.

Voorts verklaarde u bij het eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat u slechts logistieke steun had verleend tijdens het conflict in uw regio. Nooit zou u het wapen hebben opgenomen, nooit zelf deelgenomen aan de strijd (zie CGVS1, pp.23-24). Tijdens het tweede gehoor liet u dan weer optekenen dat u behalve uw logistieke hulp ook deelnam aan de bewaking van frontlijn en aan gevechten (zie CGVS2, p.13, p.15). Dat u hierover dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten. Bovendien liet u ook optekenen dat dergelijke deelname aan de verdediging van uw regio verplicht is. Er dient echter gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er in Kurram Agency geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiieten en sjiitische organisaties.

Daarnaast gaf u aan dat u, ondanks de ernst van de beweerde bedreigingen, zelf nog enkele maanden in uw regio van herkomst gebleven zou zijn. Dat ook uw broers, die met dezelfde bedreigingen geconfronteerd zouden zijn, nog steeds in uw huis zouden kunnen verblijven (zie CGVS2, p.15), doet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen nog verder teniet. Overigens legde u in verband met de problemen van uw broers twee medische documenten neer. U beweerde namelijk dat één van uw broers in 2007 het ongelukkige slachtoffer van een bomaanslag geweest zou zijn. Opmerkelijk genoeg hebben deze documenten het over 'H. A.', terwijl u zelf als naam van uw broer H. H. opgaf (zie DVZ Verklaring, pt.17; zie CGVS1, p.15). Uw uitleg hiervoor, als zouden ze zich misschien vergist hebben, komt bijzonder weinig overtuigend over. Dat het hier eerder om ongeloofwaardige verklaringen/weinig authentieke documenten gaat, wordt overigens verder bevestigd door het feit dat u zelf aangaf dat uw broer twee weken opgenomen werd in het ziekenhuis (zie CGVS1, p.14), terwijl het document spreekt van twee dagen. Ook hiervoor had u geen verklaring. Verder klopt ook de leeftijd van uw broer helemaal niet. U gaf bij aankomst in België, in 2015, aan dat hij ongeveer 32 jaar oud was (zie DVZ Verklaring, pt.17). Het medisch document heeft het over 35 jaar oud, maar is wel ongeveer 10 jaar eerder opgesteld.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering in mei 2015 uw regio van herkomst te hebben moeten verlaten omwille van uw activiteiten aldaar.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in de positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en 'police clearance certificate' bevestigen slechts uw identiteit en regio van herkomst, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt. De krantenartikels voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier, daar ze slechts over de algemene situatie handelen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hij wel degelijk afkomstig is uit Kurram Agency en gewoond heeft in Parachinar. Hij verwijst naar het aanhoudende geweld in die regio en wijst in het bijzonder op het bestaan van gerichte aanvallen tegen sjiieten. Hij verwijst daarbij naar een stuk van het 'UK Home Office', waaruit blijkt dat de overheid onvoldoende bescherming biedt aan sjiitische moslims in Pakistan. Tenslotte wijst hij er op dat aanslagen voorkomen in Parachinar, zoals op 12 december 2015.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij voert in essentie aan dat niet is bewezen dat hij niet tot 2015 in Kurram Agency verbleven heeft. Hij meent alles te hebben verduidelijkt omtrent zijn voorgehouden verblijf in Iran. Hij wijst op zijn lage scholingsgraad en dat hij niet alle gevolgen van zijn verklaringen beseft heeft. Hij wijst er tevens op dat hij recente foto's heeft voorgelegd met betrekking tot zijn verblijf in Kurram Agency.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst daarbij naar de huidige situatie in Kurram Agency.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nota van 'UK Home Office': "*Country Information and Guidance – Pakistan, Shia Muslims*" (februari 2015) en een artikel uit 'The Express Tribune': "*At least 23 killed, 30 injured in Parachinar blast*" (13 december 2015).

2.3. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en

artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.1. De vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in eerste instantie dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over de plaatsen waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente verblijf in Kurram Agency, Pakistan. Er wordt niet betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Kurram Agency, noch dat hij daar geboren en getogen is. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij tot mei 2015 in Malana, Kurram Agency, verbleven heeft. Verzoeker blijkt zijn geboorteregio reeds langer verlaten te hebben dan hij voorhoudt. Deze vaststelling steunt op de volgende motieven:

(i) Verzoekers opeenvolgende verklaringen liepen sterk uiteen met betrekking tot zijn recent verblijf in Kurram, Pakistan. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij tot mei 2015 onafgebroken in Kurram, Pakistan, verbleef. Hij beweerde ook dat zijn vertrek in deze periode de eerste keer ooit was dat hij Pakistan verliet. Hij zou ook nooit eerder in Iran geweest zijn dan bij zijn passage in die periode, onderweg naar Europa (zie gehoorverslag CGVS1, p.11). Hij werd door het CGVS geconfronteerd met een foto op zijn facebook-pagina (dewelke hij overigens eerst trachtte achter te houden), duidelijk genomen in Iran (wat hij zelf ook toegaf), en die gepost werd op 22 januari 2014. Er op gewezen dat hieruit duidelijk bleek dat hij eerder al in Iran was geweest, ontkende hij dit gedurende het gehele eerste gehoor, ondanks dat hem verschillende keren de mogelijkheid werd geboden het CGVS hierover de waarheid te vertellen (zie CGVS1, p.3-4, p.8, p.12, p.24-25). Ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS trachtte verzoeker hierin te volharden. Pas na een zoveelste aanmaning van het CGVS gaf hij toe dat hij in 2014 wel degelijk naar Iran ging. Hij verklaarde dat hij in januari 2014 al uit Pakistan zou vertrokken zijn, illegaal naar Iran gereisd zou zijn, daar enkele maanden verbleven zou hebben en nadien via Afghanistan zou zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS2, p.5). Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate verzoekers algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn recente verblijf in Pakistan.

(ii) Bovendien kan ook aan deze beweerde terugkeer naar Pakistan geen enkel geloof worden gehecht. Verzoeker legde geen enkel begin van bewijs neer van deze beweerde terugkeer. De enkele foto's die hij voorlegde geven geen enkel uitsluitsel over de plaats, het tijdstip, noch de omstandigheden waarin deze genomen werden. Verder is weinig aannemelijk dat verzoeker, ondanks de door hem aangehaalde problemen, nog zou terugkeren naar zijn regio van herkomst.

(iii) Verzoeker verklaarde dat hij aanwezig was bij een operatie van het Pakistaanse leger in zijn regio van herkomst, dewelke hij plaatste zes tot zeven maanden voor zijn (tweede) vertrek uit Pakistan (zie CGVS2, p.18). Er op gewezen dat hij volgens zijn bijgestelde verklaringen bij de beweerde terugkeer

slechts vier tot vijf maanden in Pakistan was en hij op dat moment dus onmogelijk ook in Pakistan kon zijn, gaf hij toe dat hij in Griekenland van die operatie vernomen zou hebben (zie CGVS2, p.19).

(iv) Verzoeker verklaarde dat hij in Pakistan was ten tijde van de moord op Irfani. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat deze vermoord werd op 26 november 2014. Er op gewezen dat hij op dat ogenblik, volgens zijn nieuwe verklaringen in Iran of Afghanistan moest geweest zijn en dus onmogelijk in Pakistan kon zijn, kon verzoeker hiervoor geen verklaring bieden (zie CGVS2, p.20).

(v) Verzoeker legde geen paspoort voor en legde hierover weinig overtuigende verklaringen af. Nochtans zou het paspoort een goed bewijsstuk kunnen vormen voor zijn bewering dat hij recent in Kurram Agency gewoond heeft, of van zijn beweerde terugkeer. Verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat de identiteitskaart en paspoort werden afgenomen door de smokkelaar in Iran (zie DVZ verklaring, pt.26A). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS legde hij dan plots zijn identiteitskaart neer. Hij verklaarde dat de smokkelaar hem gecontacteerd had en dat hij van hem zijn identiteitskaart teruggekregen heeft (zie CGVS1, p.16-17). Het CGVS hecht geen geloof aan deze uitleg, die stereotiep wordt geacht. Bovendien liet hij na zijn paspoort bij deze gelegenheid voor te leggen. Hierop gewezen verklaarde hij dat hij zijn identiteitskaart aan een eerste smokkelaar zou hebben gegeven, deze dat dan aan een tweede smokkelaar zou gegeven hebben en dat deze ook zijn paspoort zou afgenomen hebben (zie CGVS1, p.16). Dat hij zijn identiteitskaart van deze smokkelaar zou hebben terug gekregen, maar niet zijn paspoort, is helemaal niet aannemelijk. Hij verklaarde bovendien bij het eerste gehoor op het CGVS dat de tweede smokkelaar een Iraniër was (zie CGVS1, p.16) en bij het tweede gehoor dat hij een Koerd was (zie CGVS2, p.10). Daarnaast verklaarde hij bij de DVZ dat hij de naam van zijn Afghaanse smokkelaar niet kende (zie DVZ verklaring, pt.32), op het CGVS wist hij deze dan weer plots wel (zie CGVS1, p.4).

(vi) Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker plots dat hij ook eerder over een paspoort beschikt zou hebben. Hij legde ook dit paspoort niet voor en had ook hiervoor een weinig aannemelijke uitleg. Hij gaf immers aan dat dit paspoort vervallen zou zijn en hij het daarom zou hebben weggegooid (zie CGVS2, p.4).

(vii) Voorts beweerde verzoeker in 2015 een Iraans visum aangevraagd en verkregen te hebben. Men kan er van uitgaan dat het aanvragen van een visum gepaard gaat met het bijhouden en indienen van een dossier met hierbij bijv. het aanvraagformulier, een kopie van het paspoort en andere essentiële documenten. Zulk dossier zou een sterk bewijs van verzoekers reisroute en vooral van zijn vertrekdatum kunnen vormen. Hij verklaarde hier echter niets van te hebben, zelfs geen kopie van zijn (nieuw) paspoort. Ten slotte voegt het CGVS hier volledigheidshalve aan toe dat hij bij het tweede gehoor wel een kopie van zijn "*passport tracking*" afgaf. Hieruit kan echter helemaal niets worden afgeleid met betrekking tot zijn effectieve reisweg, noch bewijst het verzoekers beweerde terugkeer naar Pakistan in 2015. Opmerkelijk bovendien is de vaststelling dat dit document geen melding maakt van zijn eerder paspoort.

De commissaris-generaal leidt uit hogerstaande motieven het vermoeden af dat verzoeker het paspoort achterwege houdt om de daarin vervatte informatie voor het CGVS te verbergen.

Ook aan de hand van verdere elementen blijkt dat verzoeker niet recent afkomstig is uit Kurram Agency:

(i) Zo lijkt er sterk op dat verzoeker hoger opgeleid is dan hij wil aangeven, mogelijk om studies in een derde land te verhullen. Hij gaf immers uiteenlopende verklaringen over zijn opleidingsniveau. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij analfabeet was en nooit naar school ging (zie DVZ verklaring, pt.11), tijdens het eerste gehoor zou hij dan weer tot klas 2 of 3 naar school zijn geweest (zie CGVS1, p.11), wat hij dan weer wijzigde naar klas 4 of 5 bij zijn tweede gehoor op het CGVS (zie CGVS2, p.11). Zeer opmerkelijk in dit verband is dat het facebook-profiel, waarvan verzoeker toegaf dat het zijne is, melding maakt van een studie aan het 'Government Post Graduate College' in Parachinar. Hij ontkende hier iets mee te maken te hebben; een vriend van hem zou zijn facebook-profiel beheren (zie CGVS1, p.11). Verder werd vastgesteld dat zijn kennis van het Engels uitgebreider was dan hij liet doorschijnen. Deze elementen wijzen er dan ook op dat verzoeker mogelijk buiten Kurram Agency verder studeerde.

(ii) Verder bleek dat verzoeker niet goed op de hoogte was van enkele nochtans belangrijke recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst. Zo wist verzoeker niet waarom Irfani precies in Islamabad woonde. Hij gaf aan dat het was omdat zijn kinderen er school liepen (zie CGVS2, p.19-20). Dat hij

begin 2014 verbannen werd uit Kurram Agency in de nasleep van de verkiezingen van 2013 was hem blijkbaar ontgaan.

(iii) Gevraagd naar recente incidenten, kon verzoeker weinig vertellen en trachtte hij de vraag te ontlopen. Hij verklaarde: *"ik weet alles van oude incidenten, als u daarvan wil weten"* (zie CGVS1, p.14), wat het vermoeden dat verzoeker zijn regio reeds langer had verlaten dan hij wil toegeven, versterkt.

(iv) Dit vermoeden wordt nog verder versterkt door de vaststelling dat verzoeker steevast de naam van zijn eigen dorp verkeerd uitsprak. Hij had het steeds over Manala (zie DVZ verklaring, pt. 5, 10, 12, 17; zie CGVS1, p.7), terwijl dit Malana moet zijn. Pas nadat verzoeker hierop gewezen werd, geeft hij toe dat het eigenlijk Malana is (zie CGVS1, p.18).

Hieruit leidt het CGVS af dat verzoeker Kurram Agency al een langere tijd verlaten heeft dan hij beweert, alsook dat zijn beweerde terugkeer in 2015 niet geloofwaardig is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf in Kurram Agency, FATA, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij tot 2015 in Kurram Agency, FATA, heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen toen in deze regio hebben voorgedaan.

Verder worden nog een aantal ongeloofwaardigheden vastgesteld. Verzoeker legde tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen af over de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vlucht uit Pakistan, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder ondermijnt:

(i) Zo liet hij geen enkel persoonlijk probleem optekenen op de vragenlijst van het CGVS, die hij bij de DVZ invulde. Hij verwees er louter en alleen naar de problematische algemene situatie voor de sjiitische minderheid in zijn regio van herkomst. Nergens gaf hij aan dat hij persoonlijke problemen zou hebben gekend (zie CGVS vragenlijst, pt.3.5). Voor het CGVS haalde hij dan weer wel verschillende persoonlijke problemen aan. Hij gaf nu plots aan dat hij twee dreigbrieven van de taliban zou ontvangen hebben omdat hij deelgenomen zou hebben aan de strijd tegen hen. Verzoeker liet ook optekenen dat het net daarom was dat hij besloot zijn regio van herkomst te verlaten (zie CGVS1, p.21-23). Dat hij een dermate belangrijk element uit zijn vluchtrelaas zou vergeten vertellen, doet dan ook sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Het CGVS heeft dan ook het gerede vermoeden dat hij dit verhaal in de tussentijd heeft opgemaakt, in functie van het document (van de Anjuman-e-Hussania) dat hij intussen verkregen heeft.

(ii) Hij verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat hij de twee dreigbrieven ontving vier en twee maanden voor zijn vertrek uit Pakistan. De taliban zouden daarin gedreigd hebben hem te ontvoeren of vermoorden indien hij zich niet bij hen zou aanmelden (zie CGVS1, p.22). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gaf hij dan weer aan dat hij de eerste brief zou ontvangen hebben op 15 februari 2015 (dat hij nu dus plots wel duidelijk in de tijd kon plaatsen) en de tweede brief één of twee maanden later (dat wist hij dan weer plots niet meer goed). Hij verklaarde verder nu ook dat erin zou gestaan hebben dat hij met zijn activiteiten moest stoppen en het land moest verlaten of zich bij hen voegen. Hij repte daarbij niet over een mogelijke ontvoering (zie CGVS2, p.14). Dat hij ook hierover uiteenlopende verklaringen zou afleggen, doet de geloofwaardigheid ervan verder teniet. Hij legde deze dreigbrieven overigens niet neer.

(iii) Bovendien is het in dit verband bijzonder opmerkelijk dat de brief van zijn organisatie, de Anjumane- Hussania, melding maakt van verschillende (effectieve) pogingen van de taliban om verzoeker te ontvoeren. Hij zou volgens dit document aan hen kunnen ontkomen zijn. Verzoeker werd hierop gewezen door het CGVS, maar kwam niet verder dan een loutere ontkenning (zie CGVS2, p.16). Deze vaststelling doet verder ook ernstig twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Hierbij wijst het CGVS reeds op informatie, aan zijn dossier toegevoegd, waaruit blijkt dat in Pakistan alle soorten documenten vervalst kunnen worden. Overigens werd dit document pas zeer recent opgesteld, met name in augustus 2015 (na zijn beweerde vertrek), en in het Engels, opmerkelijk, gezien de lage scholingsgraad in de regio, waardoor de kennis van de geschreven lokale talen al beperkt is, laat staan de kennis van het Engels. Verder zou hij zelf het Engels pas onderweg naar België goed geleerd hebben, waardoor het gesolliciteerde karakter van dit document nog verder benadrukt wordt.

(iv) Voorts verklaarde verzoeker bij het eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat hij slechts logistieke steun had verleend tijdens het conflict in zijn regio. Nooit zou hij wapens hebben opgenomen, of zelf deelgenomen aan de strijd (zie CGVS1, p.23-24). Tijdens het tweede gehoor liet hij dan weer optekenen dat hij behalve zijn logistieke hulp ook deelnam aan de bewaking van de frontlijn en aan gevechten (zie CGVS2, p.13, p.15). Dat hij hierover dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de beweerde activiteiten.

(v) Bovendien verklaarde verzoeker ook dat een dergelijke deelname aan de verdediging van zijn regio verplicht is. Er dient echter gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er in Kurram Agency geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiietse en sjiiitische organisaties.

(vi) Ondanks de ernst van de beweerde bedreigingen, heeft verzoeker zelf nog enkele maanden in zijn regio van herkomst verbleven. Dat ook zijn broers, die met dezelfde bedreigingen geconfronteerd zouden zijn, nog steeds in zijn huis zouden kunnen verblijven (zie CGVS2, p.15), doet de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen nog verder teniet.

(vii) Overigens legde verzoeker in verband met de problemen van zijn broers twee medische documenten neer. Hij beweerde namelijk dat één van zijn broers in 2007 het ongelukkige slachtoffer van een bomaanslag geweest zou zijn. Opmerkelijk genoeg hebben deze documenten het over 'H. A.', terwijl hij zelf als naam van zijn broer H. H. opgaf (zie DVZ verklaring, pt.17; zie CGVS1, p.15). Zijn uitleg hiervoor, als zouden ze zich misschien vergist hebben, komt bijzonder weinig overtuigend over. Dat het hier eerder om ongeloofwaardige verklaringen/weinig authentieke documenten gaat, wordt overigens verder bevestigd door het feit dat hij zelf aangaf dat zijn broer twee weken opgenomen werd in het ziekenhuis (zie CGVS1, p.14), terwijl het document spreekt van twee dagen. Ook hiervoor had hij geen verklaring. Verder klopt ook de leeftijd van zijn broer helemaal niet. Verzoeker gaf bij aankomst in België, in 2015, aan dat hij ongeveer 32 jaar oud was (zie DVZ verklaring, pt.17). Het medische document heeft het over 35 jaar oud, maar is wel ongeveer 10 jaar eerder opgesteld.

Op grond van deze motieven wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan zijn plicht tot medewerking die op hem rust als asielzoeker, ook blijkt dat verzoeker niet daadwerkelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit Kurram Agency. Hierdoor is ook verzoekers vluchtrelaas, dat volledig is verbonden aan deze voorgehouden afkomst uit Kurram Agency, aangetast.

Verzoekers eerste middel heeft uitsluitend betrekking op de situatie in Kurram Agency en Parachinar. Op geen enkel ogenblik in het middel voert hij argumenten aan tegen de vaststelling dat verzoeker niet recent uit deze streek afkomstig is. Verzoeker maakt geen persoonlijk verband met zijn situatie aannemelijk. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst kan niet volstaan.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat het de commissaris-generaal toekomt om te bewijzen dat verzoeker niet in Kurram Agency verbleven heeft, merkt de Raad op dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf ligt. De commissaris-generaal hoeft niet te bewijzen dat de verklaringen van verzoeker onjuist zijn. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de hierboven besproken motieven op duidelijke en overtuigende wijze wordt aangetoond dat verzoeker niet van deze streek afkomstig is. Verzoeker voert geen enkel concreet argument aan tegen deze beoordeling.

In de mate verzoeker aanvoert dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, dient, zoals hoger reeds vastgesteld, worden opgemerkt dat het voordeel van de twijfel slechts wordt toegekend in de mate de verklaringen aannemelijk zijn en deze worden gestaafd met een begin van bewijs. Dit is te dezen niet het geval.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij laaggeschoold is en niet de gevolgen heeft ingeschat inzake het verzwijgen van zijn verblijf in Iran, merkt de Raad op dat degene die de internationale bescherming inroept, oprechte verklaringen dient af te leggen en, zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt, van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking moet verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist dat verzoeker correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit verzoekers verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat hij niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. Bovendien wordt gemotiveerd dat verzoeker hoger opgeleid blijkt te zijn dan hij voorhoudt; er werd zelfs vastgesteld dat uit zijn Facebook-profiel blijkt dat hij hogere studies

heeft gedaan. Geen enkele van deze motieven worden weerlegd. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden. Waar verzoeker aanvoert dat uit de neergelegde foto's niet kan worden afgeleid dat ze niet in Kurram Agency werden genomen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze foto's fout beoordeeld werden. Verzoeker maakt immers evenmin aannemelijk dat deze foto's niet elders zouden zijn genomen.

De Raad merkt nog op dat verzoeker niet betwist dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen over zijn terugkeer naar Pakistan. Hij betwist niet het motief waarbij werd vastgesteld dat hij volgens zijn verklaringen niet in Pakistan aanwezig kan zijn op het moment van een operatie van het Pakistaanse leger in zijn regio van herkomst, noch dat hij niet in Pakistan kon zijn op het moment van de moord op Irfani. Verzoeker houdt weliswaar voor dat hij bij het tweede gehoor volledige duidelijkheid heeft gegeven omtrent zijn verblijf in Iran, dit echter overtuigt geenszins. Er kan tevens worden vastgesteld dat verzoeker, na confrontatie, telkens zijn verklaringen aanpaste aan de elementen die hem werden voorgelegd. Zo had hij geen uitleg voor het feit dat hij volgens zijn nieuwe verklaringen in Iran of Afghanistan moest geweest zijn op het ogenblik van de moord op Irfani en hij dus onmogelijk in Pakistan kon zijn.

Ook doet het feit dat verzoeker geen paspoort kon neerleggen, ondanks het feit dat hij verklaarde dit te hebben gehad, vermoeden dat hij dit paspoort inderdaad achterhoudt, zodat zijn werkelijke reisweg en/of eerdere verblijfplaatsen niet kunnen worden nagegaan. Ook de verklaringen met betrekking tot zijn paspoort (hij kon er geen voorleggen, maar legde plots alsnog een identiteitskaart meer) is niet aannemelijk. Bovendien verklaarde verzoeker dat de smokkelaar Iraniër was, vervolgens Koerd. Ook verklaarde hij voor de DVZ de naam van zijn Afghaanse smokkelaar niet te kennen, terwijl hij deze voor het Commissariaat-generaal dan weer wel kende.

Verzoeker beperkt zich tot zeer vage en vrijblijvende tegenwerpingen ten aanzien van de beoordeling van het asielrelaas. De concrete - en hierboven uiteengezette - motieven waarom de commissaris-generaal van oordeel was dat verzoeker niet recent afkomstig is uit Kurram Agency en dus bijgevolg het aan dit recente verblijf opgehangen asielrelaas ongeloofwaardig is, worden door verzoeker niet in het minst weerlegd. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en is van oordeel dat deze overtuigend zijn.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij als sjiïet in Pakistan een gegronde vrees voor vervolging heeft, benadrukt de Raad dat het feit om tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, geenszins *in concreto* aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt.

Verzoeker maakt aldus geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.3.2. De subsidiaire bescherming

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de situatie in Kurram Agency en Parachinar in het bijzonder.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit Kurram Agency, noch uit een gebied in Pakistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt

onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT